

Анета Дучева

Патко ме
избра

История за големи
и още по-големи деца

 ciela

1

Когато се върна от училище, Тишо смотолеви нещо като „Добър ден“ и набързо се шмугна в стаята си. Отвори рязко ципа на раницата си, измъкна от нея първия учебник, който му попадна, и го хвърли на пода. След него ожесточено блъсна и някаква тетрадка. Грубо захвърли и блока си по рисуване към вратата, но в този момент майка му я отвори и той улучи рамото ѝ.

– Какво правиш?! – попита го тя с учудено отворени очи.

Тишо не отвърна. Майка му понечи да го погали, но той отблъсна ръката ѝ, обърна ѝ гръб и се скри под одеялото. След малко показа главата си изпод завивката и я погледна виновно със зачервени от плач очи.

– Съжалявам, мамо. Но аз не съм лош, **НЕ СЪМ ЛОШ!**

– Разбира се, че не си! Ти си най-доброто и мило момче!

– Само че не искам все да чувам, че съм **Щърково дете**. Мелина така ме нарече и сега всички го повтарят. И знаеш ли защо? Защото си нямам баща.

– Всяко дете си има баща.

– Да, обаче моят не ме е искал?

– Кой ти каза? Откъде знаеш? – погледна го майка му уплашено.

– **Значи е истина! Значи съм просто едно нежелано дете!** – изрече тихо Тишо, седна на леглото, отпусна рамена и наведе глава със затворени очи.

– Ела да си хапнем и да поговорим.

– Не съм гладен. Но да си поговорим може – оживи се Тишо. – Обаче като големи. Вече не съм малък и отдавна не пиша писма до Дядо Коледа, в които да го моля да ми изпрати татко. И тебе няма да моля да ми купиш татко за рождения ден. Нали все ми казваше: „Татковците не се купуват. Те сами идват при децата си“. Пък моят е избягал от мен.

2

Майка му се насили да се усмихне. „Колко е пораснал!“ – помисли си и когато момчето се поуспокои, му разказа за студентските си години.

– Ти си била студентка? – грейнаха очите на Тишо. – А защо сега работиш на смени в денонощен магазин?

– Защото в края на първи курс се сприятелих с едно момче, което вече завършваше Университета. Влюбих се до уши в него, разбираш ли? Обещахме си да останем завинаги заедно. Но когато разбра, че ще се появиш ти, се уплаши и заяви, че не иска никакво бебе. Трябваше да избирам между тебе и него. И аз избрах теб!

– И никога ли после не съжали?

– **НИКОГА!** Дори когато баща ми каза, че не иска да ме вижда повече.

- Какво?! И твоят баща ли?!
- Да, дядо ти. Още не ми е простил.
- Нищо, мамо. Ние ще се оправим двамата, нали? Пък аз не съм нежелан, щом си избрала мене! Ей, хора, чувате ли, не съм нежелано дете! – развика се Тишо, колкото му глас гържи, но бързо се умори, притихна и се гушна в майка си.
- Ти обаче няма да ме изоставиш, нали? – прошенна той след малко.
- Никога! – презърна го тя още по-силно и допря глава до неговата.

На другия ден, когато Мелина мина край Тишо в междучасието, пак го нарече Щърково чедо. Той се направи, че не я чува. Обаче погледна с копнеж към Генчо. Ех, какъв баща имаше той само! Капитан на кораб! Всеки път, когато се връщаше от рейс, Генчо получаваше от него ту нов телефон, ту нещо друго, с което се перчеше и правеше на важен.

Но Тишо не мечтаеше за подаръците му, а за времето, което Генчо прекарваше с баща си. Навсякъде заедно! Пък